

Mlčení.

Probleskne-li v tobě myšlenka, zadrž ji a nepronášej ji ihned, ale živ ji, neboť ona se zadržením v mlčení zhutní a získá na síle jako pára v přetlaku.

Tlak a zhuštění má za následek vlastnost magnetické účinnosti podle zákona, že všechno silnější přitahuje k sobě slabé. Stejnorodé myšlenkové formy se tím všestranně přitahují, spojují a zesilují vždy více sílu vlastní, původní myšlenky, a přesto působí tak, že původně vytvořená forma se připojením cizích útvarů obrousí, pozmění a až v přetvoření podoby dozraje. Dobře to všechno cítíš v sobě, ale myslíš si stále, že je to zcela jen tvé vlastní chtění. **Nedáváš však do žádné věci jenom své vlastní chtění, nýbrž máš vždy při něm i cizí!**

Co ti říká tento pochod?

Že jen sloučením četných jednotlivostí může být vytvořeno něco dokonalého! Vytvořeno? Je to správné? Ne, jenom zformováno! Neboť není nic skutečně nového k vytvoření, při všem jedná se vždy jen o nové formy, poněvadž všechny jednotlivosti ve velikém stvoření již existují. Tyto jednotlivosti mají být jen použity k službám na cestě ke zdokonalení, což se děje slučováním.

Slučování! Nepřecházej přes to lehce, ale snaž se prohloubit v tomto pojmu, že zralosti a dokonalosti se dosáhne sloučením. Tato zásada spočívá v celém stvoření jako klenot, který chce být vyzvednut! Je těsně spojena se zákonem, že jen

dáváním možno také přijímat! Čeho je bezpodmínečně zapotřebí ke správnému pochopení těchto vět? Tedy k jejich prožití? Lásky! A proto stojí v tajemstvích velikého bytí láska jako nejvyšší síla, jako neomezená moc!

Tak jako slučování jednotlivou myšlenku utváří, brousí a formuje, tak je tomu s člověkem samotným a s celým stvořením, ve kterém vznikají nové útvary nekonečným slučováním stávajících jednotlivých forem silou chtění a stávají se tak cestou k dokonalosti.

Dokonalost nemůže ti poskytnout jednatelce, nýbrž jen celé lidstvo ve své rozmanité svéráznosti! Každý jednatelce má něco, co bezpodmínečně patří k celku. Proto se také stává, že vysoce pokročilý člověk, který již nezná žádných pozemských žádostí, miluje celé lidstvo, ne jednatelce, protože jedině celé lidstvo může dát zaznívat očistou uvolněným strunám jeho zralé duše v akord nebeské harmonie. On nosí harmonii v sobě, protože zaznívají všechny struny!

Zpět k myšlence, která k sobě přitahovala cizí formy a stávala se tím stále silnější a silnější: Nakonec se v pevně semknutých mocných vlnách přelije přes tebe, pronikne aurou tvé vlastní osoby a působí svým vlivem na další okolí.

To nazývá lidstvo osobním magnetismem. Nezasvěcení říkají: „Ty něco vyzařuješ!“ Podle osobní svéráznosti buď nepříjemné, nebo příjemné. Přitažlivé, nebo odpuzující. Tak se to pociťuje!

Avšak ty nic nevyzařuješ! Postup k vytváření těchto pocitů v těchto druhých lidech má svůj původ v tom, že přitahuješ

magneticky všechno duchovně stejnorodé k sobě. A toto přitahování stává se pro bližní citelným. Avšak i v tom je vzájemné působení. V tomto spojení vycítí druhý pak zřetelně svou sílu, a tím se probouzí „sympatie“.

Měj vždy před očima: Všechno duchovní je, vyjádřeno našimi pojmy, magnetické a také je ti známo, že silnější přemáhá vždy slabší tím, že je přitahuje a vstřebává. Tím je „chudému (slabému) vzato ještě i to málo, co má“. Stává se odvislým.

Není v tom žádného bezpráví, ale děje se tak podle Božích zákonů. Člověku je třeba jen se vzchopit, správně chtít, a je před tím ochráněn.

Možná se teď zeptáš: Co potom, když budou chtít být všichni silní? Když již nikomu nebude co vzít? Pak, milý příteli, **nastane dobrovolná výměna**, jejímž základem jest zákon, že jen v dávání může se také přijímat. To však nebude žádná stagnace, ale zmizí všechno méněcenné.

Tak se stává, že kvůli lenosti jsou mnozí v duchu odvislí a často mají nakonec stěží ještě schopnost vytvářet vlastní myšlenky.

Nutno zdůraznit, že se přitahuje jen stejnorodé. Odtud přísloví: „Rovný rovného si hledá“. Tak se najdou vždy pijáci, „sympatie“ mají k sobě kuřáci, žvanilové, hráči atd., avšak i ušlechtilí setkávají se ke společnému vznešenému cíli.

Nuže, pokračujme však dále: Co k sobě usiluje duchovně, projeví se nakonec také **fyzicky**, protože všechno duchovní proniká do hrubohmotného; přičemž musíme brát v úvahu zákon

zpětného účinku, protože myšlenka zůstává vždy spojena se svým původcem a v tomto spojení vyvolává zpětné záření.

Mluvím zde vždy jen o **skutečných** myšlenkách, které v sobě nesou životní sílu duševního citění. Ne o plýtvání silou tobě svěřeného nástroje, mozkové hmoty, které vytváří jen prchavé myšlenky jevící se pouze jako nejasné páry v divokém zmatku, které se naštěstí velmi brzy rozplynou. Takové myšlenky stojí tě jen čas a sílu, a promrháváš tím svěřený ti statek.

Hloubáš-li například vážně o něčem, stává se mocí mlčení tato myšlenka v tobě silně magnetickou, přitahuje k sobě všechno podobné, a tím se oplodňuje. Dozrává a překračuje rámeček běžného, proniká tím dokonce i do jiných sfér a dostává odtud příliv vyšších myšlenek ... inspirace! Proto musí při inspiraci základní myšlenka vycházet vždy od tebe samotného, na rozdíl od mediality, musí vytvořit most k onomu světu, ke světu duchovnímu, aby tam vědomě čerpala z pramene. Inspirace nemá proto vůbec nic společného s medialitou. Tím v tobě myšlenka dozrála. Přistupuješ k uskutečnění a **přivádíš prostřednictvím své síly zhušťováním** k provedení to, co již dříve se vznášelo ve vesmíru v nesčetných jednotlivostech jako myšlenkové formy.

Tímto způsobem vytváříš spolu s duchovně dávno existujícím prostřednictvím slučování a zhušťování **novou formu!** Tak se mění v celém stvoření vždy jen formy, protože vše ostatní je věčné a nezničitelné.

Chraň se před zmatenými myšlenkami a veškerou povrchností v myšlení. Povrchnost se trpce vymstí, neboť tě rychle sníží na rejdiště cizích vlivů, čímž se staneš velmi snadno mrzutým, náladovým a nespravedlivým ke svému nejbližšímu

okolí.

Máš-li opravdovou myšlenku a pevně na ní trváš, tak nakonec musí nahromaděná síla nutit k uskutečnění, neboť proces vývoje všeho se odehrává zcela duchovně, **protože každá síla je jen duchovní!** Co se pak stává pro tebe viditelným, jsou vždy jen poslední projevy a účinky předchozího duchovně magnetického děje, který se trvale stejnoměrně uskutečňuje podle pevně stanoveného řádu.

Pozoruj, a když myslíš a cítíš, je ti brzy podán důkaz, že všechen vlastní život může být ve skutečnosti **jen duchovní**, ve kterém jedině spočívá vznik a také i vývoj. Musíš dojít k přesvědčení, že všechno, co vidíš tělesným zrakem, jsou ve skutečnosti jen účinky věčně usilujícího ducha.

Každý čin, dokonce i nejmenší pohyb člověka, je přece vždy předem duchovně chtěný. Těla při tom hrají jen roli duchovně oživených nástrojů, které samy nejprve došly k zhutnění silou ducha. Tak také stromy, kameny a celá země. Vše je oživeno, proniknuto a poháněno tvůrčím duchem.

Protože je však veškerá hmota, tedy vše pozemsky viditelné, jen důsledkem duchovního života, nebude ti zatěžko pochopit, že podle druhu nás **nejblíže** obklopujícího duchovního života vytvářejí se i **poměry pozemské**. Co z toho logicky vyplývá, je jasné: Lidstvu samotnému je moudrým zařízením stvoření dána moc, aby si samo tvořivě formovalo poměry silou samotného Stvořitele. Blaze tomu, kdo ji používá jen k dobrému! Běda však, dá-li se svést, aby ji užíval ke zlu!

Duch je u lidí jen obklopen a zatemněn pozemskými

žádostmi, které lpí na něm jako strusky, zatěžují ho a strhávají dolů. Jeho myšlenky jsou tedy činy vůle, v nichž spočívá síla ducha. **Člověk se může rozhodnout myslet dobře nebo zle, a může tím Božskou sílu vést k dobru nebo ke zlu!** V tom spočívá zodpovědnost, kterou člověk nese, neboť za to ho nemine odměna nebo trest, protože všechny následky myšlenek vrací se k výchozímu bodu prostřednictvím stanoveného vzájemného působení, které nikdy neselže a je v tom naprosto neochvějné, tedy neúprosné. Tím také neúplatné, přísné a spravedlivé! Neříká se totéž i o Bohu?

Nechtější-li dnes mnozí protivníci víry ničeho více vědět o Božství, nemůže to nic změnit na skutečnostech, o kterých se zmiňuji. Lidem je třeba jen vypustit slůvko „Bůh“ , zahloubat se vážně do vědy, a pak najdou **přesně totéž**, jenomže vyjádřeno jinými slovy. Není pak směšné ještě se o to přít? Žádný člověk nemůže obcházet přírodní zákony, nikdo nemůže plavat proti jejich proudu. Bůh jest síla, která pohání přírodní zákony, síla, kterou dosud nikdo nepochopil, nikdo neviděl, ale jejíž **účinky** musí vidět, cítit a pozorovat každý denně, v každou hodinu, ba ve zlomcích každé vteřiny, jestliže jen vidět **chce**; v sobě, v každém zvířeti, v každém stromu, v každé květině, v každé žilce listu, který se dere z pupenu, aby vyšel na světlo. Není to zaslepení, tvrdošíjně se tomu protivit, zatím co každý, i tito úporní odpůrci samotní, existenci této síly potvrzuje a uznává? Co je to tedy, co jim brání, aby tuto uznávanou sílu nazvali Bohem? Je to dětinský vzdor? Nebo určitý ostych, když by museli přiznat, že po celou tu dobu se zatvrzele snažili zapřít něco, čehož existence jim byla vždy jasná?

Snad nic z toho. Příčina spočívá v tom, že se lidstvu z tak

mnoha stran předkládaly znetvořené obrazy velikého Božství, s nimiž při vážném bádání nemohlo souhlasit. Všeobjímající a všechno pronikající síla Božství se přece musí snížit a zneuctit při pokusu vtěsnat ji v obraz!

Při hlubokém přemýšlení nelze žádný obraz uvést s ní do souladu! Právě proto, že každý člověk v sobě chová myšlenku Boha, brání se v předtuše proti omezení té velké, nepochopitelné síly, která ho stvořila a která ho vede.

Dogma nese vinu na veliké části těch, kdo se ve svém odporu snaží zacházet za každý cíl, velmi často i proti jistotě žijící v jejich nitru.

Ale není daleko hodina, kdy přijde duchovní probuzení! Kdy se budou správně vykládat slova Spasitele a správně chápat jeho veliké dílo vykoupení, neboť Kristus přinesl nám vysvobození z temnot tím, že nám ukázal cestu k Pravdě, jako člověk nám ukázal cestu ke světlým výšinám! A krví na kříži zpečetil své přesvědčení!

Pravda nebyla ještě nikdy jiná, než byla už tehdy, je i dnes a bude ještě za deset tisíc let, neboť je věčná!

Učte se proto poznávat zákony, jež spočívají ve velké knize celého stvoření. Podříditi se jim znamená: Milovat Boha! Neboť tím nevnášíš do harmonie žádný nesoulad, ale přispíváš k tomu, aby zvučný akord zazněl v plné výši.

Řekneš-li tedy: Podřizuji se dobrovolně stávajícím přírodním zákonům, protože je to k mému dobru, anebo mluvíš-li: Odevzdávám se vůli Boží, která se projevuje v přírodních

zákonech, anebo oné nepochopitelné síle, která přírodní zákony pohání ... je tu nějaký rozdíl v jejím účinku? Síla je tu a ty ji uznáváš, **musíš** ji přece uznat, protože ti nic jiného nezbyvá, jakmile jen trochu přemýšlíš ... a tím uznáš svého Boha, Stvořitele!

A tato síla působí v tobě i při myšlení! Nezneužívej ji proto ke zlému, ale myslí k dobru! Nikdy nezapomeň: Vytváříš-li myšlenky, používáš Boží sílu, se kterou jsi schopen dosáhnout nejčistšího a nejvyššího!

Nepřestávej při tom nikdy dbát toho, že všechny následky tvého myšlení na tebe neustále padají zpět, vždy podle síly, velikosti a rozsahu **účinku** myšlenky, v dobrém, jako i ve zlém.

Protože však myšlenka je duchovní, vrací se následky **duchovně**. Zasáhnou tě proto stejně, buď zde na zemi, nebo později po tvém odloučení v duchovnu. Nejsou přece vázány na hmotu, protože jsou duchovní. To dokazuje, **že rozkladem těla se nezbavíš odplaty!** Odplata přijde ve zpětném účinku jistě, dříve nebo později, určitě zde nebo tam. Duchovní spojení se všemi tvými skutky pevně přetrvává, neboť i pozemské hmotné skutky mají přece duchovní původ ve zplozené myšlence a přetrvávají, i když všechno pozemské přestalo existovat. Proto se říká správně: „Tvoje skutky tě očekávají, dokud tě ve zpětném účinku ještě nezasáhla odplata.“

Jsi-li při zpětném účinku dosud zde na zemi nebo jsi-li zde již znovu, projeví se pak síla následků z duchovna **vždy podle jejich druhu**, jak v dobrém, tak i ve zlém na poměrech, na tvém okolí nebo přímo na tobě samém, na tvém těle.

Budiž zde ještě jednou obzvlášť na to důkladně poukázáno: **Samotný skutečný život se odehrává v duchovnu!** A to nezná času ani prostoru, a proto ani žádné odloučení. Stojí nad pozemskými pojmy. Z toho důvodu tě následky zasáhnou, necht' jsi kdekoliv, v době, kdy podle věčného zákona se účinek vrací k východisku. Nic se při tom neztratí, vše přijde jistě.

To také řeší již tak často kladenou otázku jak to, že zjevně dobří lidé musí někdy v pozemském životě těžce trpět, takže se na to hledí jako na bezpráví. **To jsou odplaty, které je musí zasáhnout!**

Nyní znáš řešení této otázky, neboť tvé dočasné tělo při tom nehraje žádnou roli. Vždyť tvé tělo nejsi ty sám, není to celé tvé „já“, ale jen nástroj, který sis zvolil nebo který jsi byl nucen přijmout podle stávajících zákonů duchovního života, které můžeš nazývat také kosmickými zákony, zdá-li se ti to takto srozumitelnějším. Nynější pozemský život je jen krátký úsek tvého vlastního bytí.

Myšlenka, kdyby při tom nebylo žádného uniknutí, žádné moci, která působí proti tomu jako ochrana, by byla zdrcující. Jak by tu mnohý musel zmalomyslnět, když se duchovně probudí, a přát si, aby raději ještě spal ve starém způsobu. Vždyť přece neví, **co** všechno na něj čeká, co ho ještě zasáhne v jeho zpětném působení z dřívějšíka! Anebo, jak lidé říkají: „Co bude muset odčinit.“

Buď však bez starosti! S probuzením jest ti v moudrém uspořádání velkého stvoření ukázána i cesta prostřednictvím oné **síly dobrého chtění**, na kterou jsem již zvláště poukázal a která zmírní nebo zcela odsune stranou nebezpečí rozuzlující se

karmy. Také to vložil Otcův Duch do tvých rukou. Síla dobrého chtění šíří kolem tebe kruh, který je schopen rozložit valící se zlo, nebo ho aspoň ve velmi veliké míře oslabit, přesně tak, jako chrání zeměkouli vrstva vzduchu. Avšak síla dobrého chtění, tato silná ochrana, pěstuje se a podporuje skrze moc mlčení.

Proto k vám hledajícím ještě jednou naléhavě volám:

Udržujte krb svých myšlenek čistý, a cvičte se pak v první řadě ve veliké moci mlčení, chcete-li se dostat vzhůru.

Otec vložil sílu ke všemu již do vás! Potřebujete ji jen využít!